V Brně dne 28. 6. 2021

Ústavní soud ČR
Joštova 8
Brno

Ke sp. zn.:	III. ÚS 1436/21
Dlužník:	Františkovy Lázně SAVOY a.s.
(Stěžovatel)	IČO: 041 88 080
	V Celnici 1031/4, 110 00 Praha 1
	(dále jen „***Dlužník***“)
Právní zástupce:	*Mgr. Petr Kuhn, advokát*
	28. října 767/12, 110 00 Praha 1
Insolvenční správce:	Ing. Lee Louda, Ph.D.
	IČO: 693 26 681
	sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1
	(dále jen „***Insolvenční správce***“)
Právní zástupce:	*JUDr. Tomáš Rada, advokát*
	Hlinky 505/118, 603 00 Brno
Věřitel:	IFIS investiční fond, a.s.
	IČO: 243 16 717,
	Čechyňská 14a, 602 00 Brno
	(dále jen „***Věřitel***“)
Právní zástupce:	*Mgr. Marek Indra, advokát*
	Čechyňská 361/16, 602 00 Brno

Vyjádření Věřitele
k ústavní stížnosti Dlužníka
ze dne 28. 5. 2021
ve věci insolvenčního řízení sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020

DATOVOU SCHRÁNKOU
Plná moc za Věřitele připojena

I.
Rozhodující skutečnosti

1. Dne 30. 11. 2020 bylo u Městského soudu v Praze (dále jen „***Insolvenční soud***“) zahájeno insolvenční řízení na majetek Dlužníka. Řízení bylo zahájeno na návrh Dlužníka, který se současně domáhá povolení reorganizace ve smyslu § 316 odst. 5 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) v aktuálním znění (dále jen „***insolvenční zákon***“ nebo „***IZ***“). Účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení nastaly dne 1. 12. 2020 v 9:12 hod. Usnesením ze dne 10. 12. 2020 Insolvenční soud zjistil hrozící úpadek Dlužníka (výrok I.), ustanovil insolvenčního správce (výrok II.), povolil u Dlužníka reorganizaci (výrok III.), svolal přezkumné jednání a první schůzi věřitelů (výrok XI.) a ve výroku XII. stanovil program první schůze věřitelů (dále jen „***Usnesení***“).

2. Dne 12. 1. 2021 IFIS doručil do datové schránky Insolvenčního soudu přihlášku své pohledávky. IFIS na základě smlouvy o postoupení pohledávky č. SPP/WO_SA/122020/04188080/484 ze dne 4.1.2021 jako postupník nabyl od obchodní korporace Raiffeisenbank a.s., IČO: 492 40 901 (dále jen „***RfB***“) jako postupitele pohledávky za Dlužníkem z titulu:
   a. úvěrová smlouva ze dne 28.7.2015 reg. č. NDP/01/NCINV/01/04188080,
   b. úvěrová smlouva ze dne 28.7.2015 reg. č. NDP/01/NCRAM/01/04188080,
   c. rámcová smlouva o obchodování na finančním trhu ze dne 22. 5. 2017číslo CMA/0001/APR405/01/04188080,
   včetně všech práv, které z těchto smluv vyplývají. Pohledávky ze smluv pod písm. a. a b. jsou zajištěné zástavními právy na majetku Dlužníka. Přihláška je u Insolvenčního soudu evidována jako P12 (věřitel č. 12).

3. Dne 10. 5. 2021 od 9:00 hod proběhlo ve věci přezkumné jednání, na které navázala první schůze věřitelů (dále jen „***SV***“). Z programu SV byl zcela realizován bod „*zpráva insolvenční správkyně o její dosavadní činnosti a hospodářské situaci dlužnice*“ [výrok XII, písm. a) Usnesení], „*zpráva prozatímního věřitelského výboru o jeho dosavadní činnosti*“ [výrok XII, písm. b) Usnesení]. V průběhu projednávání bodu “*rozhodnutí o hlasovacích právech věřitelů, jejichž pohledávka byla při přezkumném jednání popřena, pohledávka je vázána na podmínku nebo nebyla zjištěna*” [výrok XII, písm. b) Usnesení] právní zástupce Dlužníka vznesl námitku ve vztahu k pohledávce Věřitele spočívající v absenci řádného čestného prohlášení ve smyslu § 177 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) v aktuálním znění (dále jen „***insolvenční zákon***“ nebo „***IZ***“). Dříve, než bylo přistoupeno k projednání bodu “*hlasování věřitelů o ponechání prozatímního věřitelského výboru ve funkci, eventuálně hlasování o odvolání některého z členů prozatímního věřitelského výboru a volbě dalšího člena*” [výrok XII, písm. d) Usnesení]. V průběhu SV Insolvenční soud, v souladu s § 52 IZ, přiznal

Věřiteli pro SV hlasovací práva v rozsahu dílčích pohledávek č. 1 až č. 3, Věřitel se v rozsahu dílčích pohledávek č. 4 a č. 5 hlasovacích práv pro SV vzdal. Usnesení o přiznání hlasovacích práv Věřiteli v uvedeném rozsahu bylo při jednání vyhlášeno (dale jen "***Vyhlášené usnesení***"). Insolvenční soud rozhodl o přerušení SV. Jednání bylo ukončeno v 11:53 hod (srov. dokument B-122 spisu sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020).

4. Dlužník, prostřednictvím svého právního zástupce, podal k Ústavnímu soudu ČR stížnost ze dne 28. 5. 2021, kterou se domáhá zrušení rozhodnutí vyhlášeného při SV ohledně přiznání hlasovacích práv Věřiteli pro hlasování na SV v důsledku porušení čl. 36 a 38 Listiny základních práv a svobod a předání věci sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020 k jinému senátu Insolvenčního soudu (dále jen „***Ústavní stížnost***"). Ústavní stížnost Dlužníka je zveřejněna v insolvenčním rejstříku jako dokument č.j. MSPH 98 INS 24899/2021-B-140. Řízení o Ústavní stížnosti je u Ústavního soudu ČR vedeno pod sp. zn. III. ÚS 1436/21. O Ústavní stížnosti nebylo doposud Ústavním soudem ČR rozhodnuto.

5. Ústavní stížnost se týká hlasovacích práv Věřitele přiznaných pro SV, která byla přerušena a bude pokračovat dne 19. 7. 2021. V řízení o Ústavní stížnosti je rozhodováno o právech Věřitele, tzn. že Ústavní stížnost se Věřitele přímo dotýká, Věřitel má na výsledku řízení právní zájem [(§ 76 zákona č. 182/1993 S., o Ústavním soudu (dále jen „***ZoUS***")]. **Věřitel proto považuje za nutné se k Ústavní stížnosti vyjádřit**.

Důkazy:
dokumenty A-1, A-2, B-122, B-140 a P12 spisu sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020 – dokumenty jsou součástí elektronického soudního spisu, Věřitel je proto samostatně nepřipojuje

II.
Nepřípustnost Ústavní stížnosti
(k části III. Ústavní stížnosti)

6. Ústavní stížnost podaná Dlužníkem se vztahuje k rozhodnutí Insolvenčního soudu v otázce hlasovacích práv přiznaných Věřiteli pro SV.

7. Insolvenční zákon je koncipován jako „prověřitelská" úprava úpadkového řízení. Tento úmysl vyplývá už z Důvodové zprávy k návrhu insolvenčního zákona: „*Další okruh nedostatků platné úpravy se týká postavení věřitelů. Patří sem především okolnost, že věřitelé nemají vliv na volbu způsobu řešení úpadku, která zcela závisí na dlužníkovi. Dále sem patří okolnost, že věřitelé nemají dostatečný vliv na výběr osoby správce konkursní podstaty (dále též jen „správce") a že věřitelský výbor má jen omezené možnosti kontroly činnosti správce*

Skutečnost, že většina věřitelů (těch, kteří nejsou navrhovateli konkursu) se řízení účastní až od přihlášení své pohledávky, k čemuž může dojít až po prohlášení konkursu, prakticky omezuje jejich vliv na řízení. … Za tím účelem osnova nehledá řešení jen v kvantitativním rozšíření oprávnění věřitelů, ale především ve změně celkové koncepce jejich účasti na řízení. Především je zapojuje do insolvenčního řízení již od jeho počátku (stávající zákon o konkursu a vyrovnání dovoluje většině věřitelů aktivní účastna řízení až po skončení fáze „nalézání úpadku"). Ještě významnější změnou je přímý vliv věřitelů na výběr způsobu řešení dlužníkova úpadku, což má při rozšíření těchto způsobů zásadní význam. Dále budou mít věřitelé přímý vliv na výběr osoby správce a bude posílena kontrolní funkce věřitelských orgánů.".[1]

8. Věřitelé svá oprávnění spojená s průběhem insolvenčního řízení vykonávají prostřednictvím hlasování o zásadních otázkách spojených s průběhem procesu. Jde o právo určit osobu insolvenčního správce (§ 29 IZ), zvolit si věřitelský orgán (§ 56 IZ), určit způsob řešení úpadku (§ 150 IZ), určit znalce pro ocenění majetkové podstaty (§ 153 IZ) a řadu dalších. Ustanovení insolvenčního zákona přiznávají právo hlasovat na schůzi věřitelů, pokud jde o účastníky insolvenčního řízení (§ 14 IZ), pouze řádně přihlášeným a řádně zastoupeným věřitelům; negativní vymezení věřitelů oprávněných hlasovat na schůzi věřitelů, příp. i mimo schůzi věřitelů, je provedeno v § 51 odst. 4 IZ.

9. Hlasovací práva, rozhodování o jejich rozsahu a možnost zrušení rozhodnutí přijatých hlasy věřitelů jsou v obecné rovině upraveny v § 49 až 55 IZ. **Žádné z těchto ustanovení IZ nepřiznává dlužníkovi jakékoli právo, tj. právo navrhovat omezení nebo přiznání hlasovacích práv věřitelům**.

10. Vyloučení vlivu dlužníka na rozsah hlasovacích práv věřitelů vyplývá z § 51 odst. 2 IZ; popěrný úkon dlužníka nemá vliv na rozsah hlasovacích práv věřitele (§ 51 odst. 2 IZ). Zájem absolutně vyloučit dlužníka z vlivu na hlasovací práva věřitelů vyplývá ze skutečnosti, že ani v případě, kdy popěrný úkon dlužníka má účinky na zjištění pohledávky (§ 336 odst. 2 IZ při reorganizaci a § 410 odst. 5 IZ při oddlužení), nemá popěrný úkon dlužníka vliv na rozsah hlasovacích práv věřitele, jehož pohledávka byla dlužníkem popřena. Pravidlo uvedené v § 51 odst. 2 IZ platí i v těchto případech. Dlužník není aktivně legitimován ani k odvolání proti rozhodnutí insolvenčního soudu o zrušení rozhodnutí přijatého schůzí věřitelů (§ 55 IZ).

11. **Souhrnem lze konstatovat, že insolvenční zákon dlužníkovi v souvislosti s hlasovacími právy věřitelů a v souvislosti s rozhodnutími, která věřitelé svými hlasy přijali, nepřiznává žádná práva.**

[1] Důvodová zpráva k návrhu Insolvenčního zákona, Obecná část, bod IV. (str. 142) a bod V., odst. 6/ (str. 145)

12. Podle § 43 odst. 1 písm. e) ZoUS *soudce zpravodaj mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením návrh odmítne, je-li podaný návrh nepřípustný, nestanoví-li tento zákon jinak.*

13. V rozhodnutí I ÚS 74/99 ze dne 11. 5. 1999 Ústavní soud ČR konstatoval: „*Ústavní stížností lze napadat jen porušení konkrétního ústavně chráněného práva fyzické nebo právnické osoby, které se projevilo bezprostředně právě na právním postavení navrhovatele (stěžovatele). Nelze tudíž podat ústavní stížnost ve prospěch třetí osoby, eventuálně v zájmu ochrany veřejných zájmů. Tzv. Actio popularis není přípustná.*“.

14. Předkladatel Ústavní stížnosti je sice účastníkem insolvenčního řízení ve smyslu § 14 IZ, Vyhlášené usnesení však na právním postavení Dlužníka jako stěžovatele ničeho nezměnilo. Dlužník v otázce řešené ve Vyhlášeném usnesení, tj. otázce hlasovacích práv, žádná práva přiznána nemá. **Ústavní stížnost podaná Dlužníkem je typickou ukázkou Actio popularis a je proto nepřípustná ve smyslu § 43 odst. 1 písm. e) ZoUS**.

15. Podle § 75 ZoUS *(1) Ústavní stížnost je nepřípustná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje (§ 72 odst. 3); to platí i pro mimořádný opravný prostředek, který orgán, jenž o něm rozhoduje, může odmítnout jako nepřípustný z důvodů závisejících na jeho uvážení (§ 72 odst. 4). (2) Ústavní soud neodmítne přijetí ústavní stížnosti, i když není splněna podmínka podle předchozího odstavce, jestliže a) stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a byla podána do jednoho roku ode dne, kdy ke skutečnosti, která je předmětem ústavní stížnosti, došlo, nebo b) v řízení o podaném opravném prostředku podle odstavce 1 dochází ke značným průtahům, z nichž stěžovateli vzniká nebo může vzniknout vážná a neodvratitelná újma.*

16. Pokud by Ústavní soud neshledal důvody odmítnutí Ústavní stížnosti podle § 43 odst. 1 písm. e) ZoUS, pak Věřitel poukazuje na Nález Pl ÚS-St. 41/15 ze dne 21. 4. 2015, kde bylo jednoznačně konstatováno, že *Ústavní stížnost proti usnesení insolvenčního soudu, kterým bylo do 31. prosince 2013 podle § 51 odst. 1 nebo 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), rozhodnuto o hlasovacím právu přihlášeného věřitele na schůzi věřitelů, je podle § 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, nepřípustná.* V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ústavní soud ČR konstatoval: “*2. Jedním ze zákonných předpokladů pro věcné projednání ústavní stížnosti je její přípustnost. Podle § 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, se lze ústavní stížností domáhat ochrany základních práv a svobod jen proti rozhodnutím „konečným“, tj. rozhodnutím o posledním procesním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje. Zpravidla půjde o ta rozhodnutí, jimiž se soudní či jiné řízení končí. Splnění těchto podmínek lze nicméně připustit i v případě nemeritorních rozhodnutí, která jsou způsobilá bezprostředně a citelně zasáhnout do základních práv stěžovatele a která tvoří samostatnou uzavřenou součást řízení, přestože řízení ve věci samé*

dosud neskončilo [srov. např. nález ze dne 12. ledna 2005 sp. zn. III. ÚS 441/04 (N 6/36 SbNU 53) nebo stanovisko pléna ze dne 23. dubna 2013 sp. zn. Pl. ÚS-st. 35/13 (ST 35/69 SbNU 859; 124/2013 Sb.), bod 2].

3. K posouzení toho, zda jsou v případě nemeritorního rozhodnutí obě uvedené podmínky přípustnosti splněny, nepostačuje pouhé konstatování, že je nelze napadnout opravným prostředkem. Rovněž musí být zvažován význam tohoto rozhodnutí z hlediska řízení jako celku (jeho výsledku) a efektivnost a nezbytnost jeho zrušení k tomu, aby byla dotčenému účastníkovi efektivně poskytnuta ochrana jeho základních práv a svobod. Jestliže by totiž vyloučení opravného prostředku bylo opodstatněno tím, že nezákonnost nebo nesprávnost určitého nemeritorního rozhodnutí mohla mít z hlediska základních práv a svobod nanejvýš nepatrný průmět do výsledku řízení nebo by se jejich ochrany bylo možné domoci jiným způsobem v dalším průběhu řízení, pak by jen stěží mohl obstát závěr, že by měl mít dotčený jednotlivec pro tyto případy k dispozici přímo ústavní stížnost. Její přípustnost by zde vylučoval její účel, jakož i její subsidiarita vůči ostatním zákonným procesním prostředkům ochrany práva.

4. Tyto závěry dopadají i na posouzení přípustnosti ústavní stížnosti, jestliže směřuje proti usnesení insolvenčního soudu, kterým bylo rozhodnuto o hlasovacím právu přihlášeného věřitele na schůzi věřitelů [§ 51 odst. 1 a 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon)]. Jde o procesní usnesení, kterým insolvenční soud upravuje hlasovací poměry pro účely konkrétní schůze věřitelů, aniž by jím však byl vázán i pro schůze následující (§ 52 odst. 2 insolvenčního zákona). Do postavení dotčeného věřitele v insolvenčním řízení by se tak jeho případná nezákonnost mohla promítnout pouze v případě, pokud by na jeho základě (na základě z něj vyplývajícího rozdělení hlasů mezi jednotlivé věřitele) bylo přijato jiné usnesení, z něhož by mu plynula určitá povinnost nebo omezení jeho práv. Pouze zrušením tohoto usnesení, a nikoliv usnesení, kterým bylo rozhodnuto o hlasovacích právech, by přitom bylo možné efektivně poskytnout ochranu základním právům dotčeného věřitele.“

17. Ústavní stížnost nemůže přesáhnout zájmy Dlužníka jako stěžovatele. V otázce hlasovacích práv ustanovení insolvenčního zákona Dlužníkovi nepřiznávají žádná oprávnění. Jak Ústavní soud ČR správně konstatoval v citovaném Nálezu Pl ÚS-St. 41/15 ze dne 21. 4. 2015, Vyhlášené rozhodnutí je pouze “dílčím rozhodnutím”, které se žádného legitimního zájmu stěžovatele (Dlužníka) nemohla dotknout.

18. Věřitel si v souvilosti s výše uvedenými závěry o nepřípustnosti Ústavní stížnosti dovoluje poukázat zejména na bod 23. Ústavní stížnosti. Dlužník přípustnost Ústavní stížnosti opírá o fakt, že Věřitel je schopen vahou svých hlasů podstatným způsobem ovlivnit rozhodování schůze věřitelů a že Vyhlášené usnesení “…*proto (i) bezprostředně a citelně zasáhlo do ústavně zaručených práv a svobod stěžovatele a dalších účastníků insolvenčního řízení a (ii) námitku porušení práv a svobod by nebylo možné efektivně uplatnit v další fázi řízení.*”.

sídlo: Čechyňská 16, 602 00 Brno
www.isklegal.cz, tel.: +420 537 001 240, e-mail: sekretariat@isklegal.cz

19. Citovaným tvrzením Dlužník přiznal závěr Věřitele, tj. podání Ústavní stížnosti ve prospěch třetích osob (ostatní věřitelé); nikdo jiný interes na rozsahu hlasovacích práv nemá.

20. K roli ústavní stížnosti v otázce dílčích procesních rozhodnutí se Ústavní soud ČR vyjádřil ve stanovisku pléna Ústavního soudu ČR sp. zn. PL.ÚS-st. 43/16 ze dne 15. 11. 2016: „*10. Tato východiska odráží i ustálená judikatura Ústavního soudu, podle níž by ústavní stížností měla být napadána konečná a pravomocná meritorní rozhodnutí soudu, nikoliv též dílčí procesní rozhodnutí, i když jsou sama o sobě pravomocná (tedy přestože proti nim byly všechny dostupné opravné prostředky vyčerpány, pokud právní řád takové prostředky vůbec předví-dá); ze stovek rozhodnutí k tomu srov. např. usnesení ze dne 29. 9. 2005 sp. zn. III. ÚS 292/05 (U 23/38 SbNU 587), usnesení ze dne 20. 6. 2016 sp. zn. II. ÚS 1725/16, usnesení ze dne 26. 7. 2016 sp. zn. IV. ÚS 2072/16 či usnesení ze dne 10. 5. 2016 sp. zn. I. ÚS 1026/16.*

11. Z tohoto obecného pravidla ovšem Ústavní soud činí i výjimky, které spočívají v možnosti napadnout i dílčí (typicky procesní) rozhodnutí v situaci, v níž řízení ve věci samé ještě neskončilo. Takový postup však s ohledem na shora uvedené přichází v úvahu toliko za současného splnění dvou podmínek (k tomu srov. např. usnesení ze dne 3. 3. 2016 sp. zn. IV. ÚS 3520/15, usnesení ze dne 25. 7. 2012 sp. zn. I. ÚS 1894/12, usnesení ze dne 6. 3. 2012 sp. zn. II. ÚS 382/12 či usnesení ze dne 5. 4. 2016 sp. zn. I. ÚS 843/16).

12. Jednak musí být takové rozhodnutí způsobilé bezprostředně a citelně zasáhnout do ústavně zaručených základních práv či svobod stěžovatele. Tato podmínka ovšem reflektuje podstatu řízení o ústavní stížnosti, jíž je ochrana základních práv a svobod proti rozhodnutím, zásahům a opatřením orgánů veřejné moci.

13. Druhou podmínkou přípustnosti ústavní stížnosti směřující proti takovému dílčímu procesnímu rozhodnutí pak je, že námitka porušení ústavně zaručených základních práv nebo svobod nemůže být v rámci dalšího řízení (např. při použití opravných prostředků proti meritorním rozhodnutím, včetně ústavní stížnosti) efektivně uplatněna. Smysl této podmínky tkví právě v důsledném provedení principu subsidiarity ústavní stížnosti, resp. role Ústavního soudu jako poslední „záchranné brzdy" v rámci systému soudnictví.".

21. Ústavní stížnost není nástrojem preventivní obrany proti rozhodnutím, se kterými stěžovatel není vnitřně srozuměn. Rozhodováním o Ústavní stížnosti, zejména pokud jde o zrušení Vyhlášeného rozhodnutí, by Ústavní soud ČR přijal roli odvolacího soudu, kterou opakovaně v minulosti zcela správně odmítl (viz např. dále citované rozhodnutí I. ÚS 2/93 ze dne 7. 7. 1994).

IV.
K údajnému zásahu do ústavně zaručených práv Dlužníka
(k části IV. Ústavní stížnosti)

22. Věřitel považuje za nutné reagovat na Dlužníkem uvedená dílčí fakta o procesní situaci a dosavadním průběhu insolvenčního řízení na majetek Dlužníka. Dlužník předkládá **Ústavnímu soudu dílčí fakta o procesním postavení Věřitele zcela vytržená z kontextu skutečné situace**. **Dlužníkovi nezbývá než uvést fakta o své přihlášce pohledávky na pravou míru.**

IVa.
K účastenství Věřitele v insolvenčním řízení na majetek Dlužníka
(k bodu 26 písm. a) Ústavní stížnosti)

23. Dne 12. 1. 2021 Věřitel doručil do datové schránky Insolvenčního soudu přihlášku své pohledávky. Věřitel na základě smlouvy o postoupení pohledávky č. SPP/WO_SA/122020/04188080/484 ze dne 4.1.2021 jako postupník nabyl od obchodní korporace Raiffeisenbank a.s., IČO: 492 40 901 (dále jen „***RfB***“) jako postupitele pohledávky za Dlužníkem z titulu:
    d. úvěrová smlouva ze dne 28.7.2015 reg. č. NDP/01/NCINV/01/04188080,
    e. úvěrová smlouva ze dne 28.7.2015 reg. č. NDP/01/NCRAM/01/04188080,
    f. rámcová smlouva o obchodování na finančním trhu ze dne 22. 5. 2017číslo CMA/0001/APR405/01/04188080,
    včetně všech práv, které z těchto smluv vyplývají. Pohledávky ze smluv pod písm. a. a b. jsou zajištěné zástavními právy na majetku Dlužníka. Přihláška je u Insolvenčního soudu evidována jako P12 (věřitel č. 12).

24. Věřitel přihlášku své pohledávky doplnil podáním ze dne 22. 2. 2021.[2] Po doplnění a úpravách se přihláška pohledávky Věřitele skládá z těchto dílčích pohledávek:
    a. 42,866.177,12 Kč – právním důvodem vzniku pohledávky je smlouva o investičním úvěru reg. č. NDP/01/NCINV/01/04188080 ze dne 28.07.2015 ve znění dodatků č. 1 až 5 (dále také "***Smlouva 1***") uzavřená mezi právním předchůdcem Věřitele a Dlužníkem. Nedílnou součástí Smlouvy 1 byly, v souladu s čl. X., bod 8., Podmínky pro úvěrové produkty. Na základě Smlouvy 1 poskytl právní předchůdce Věřitele Dlužníkovi úvěr až do výše 3.300.000 EUR a Dlužník se zavázal vyčerpanou finanční částku vrátit a zaplatit úrok ode dne prvního čerpání finančních prostředků až do úplného splacení úvěru, pohledávka

[2] dokument P12 spisu sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020

je zajištěna zástavními právy na nemovitostech Dlužníka (dále jen „***Dílčí pohledávka č. 1***“),

b. 5,370.989,87 Kč – právním důvodem vzniku pohledávky je Rámcová smlouva na úvěrové bankovní produkty reg. č. NDP/01/NCRAM/01/04188080 ze dne 28.07.2015 ve znění dodatků č. 1 až 9 (dále také "***Smlouva 2***") uzavřená mezi právním předchůdcem Věřitele a Dlužníkem. Nedílnou součástí Smlouvy 2 byly, podle čl. X, bod 8. Smlouvy 2, Podmínky pro úvěrové produkty. Na základě Smlouvy 2 umožnil právní předchůdce Věřitele Dlužníkovi čerpání úvěrového rámce až do výše 8.000.000 Kč, pohledávka je zajištěna zástavními právy na nemovitostech Dlužníka (dále jen „***Dílčí pohledávka č. 2***“),

c. 1,349.282,39 Kč – právním důvodem vzniku pohledávky je Rámcová smlouva o obchodování na finančním trhu č. CMA/0001/APR405/01/04188080 ze dne 22.05.2017 (dále jen "Smlouva 3") uzavřená mezi právním předchůdcem Věřitele a Dlužníkem. V důsledku podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení, ke kterému došlo ze strany Dlužníka dne 01.12.2020, nastal Případ porušení ve smyslu článku 6., odst. 1, písm. (a) (viii) (2) obecných ustanovení, která jsou nedílnou součástí Smlouvy 3, byl právní předchůdce věřitele nucen odstoupit od nevypořádané transakce uzavřené s Dlužníkem. Následně byla vyčíslena částka závěrečného vyrovnání (50.600 EUR) a Dlužník byl vyzván k její úhradě (splatnost 4.12.2020), pohledávka je nezajištěná (dále jen „***Dílčí pohledávka č. 3***“),

d. 19,500.000,00 Kč – smluvní pokuty vzešlé ze smlouvy označené v dílčí pohledávce č. 1 (dále jen „***Dílčí pohledávka č. 4***“),

e. 5,850.000,00 Kč – smluvní pokuty vzešlé ze smlouvy označené v dílčí pohledávce č. 1 (dále jen „***Dílčí pohledávka č. 5***“).

25. Dne 9. 3. 2021 byl do datové schránky Insolvenčního soudu doručen návrh obchodní korporace Remedis, s.r.o., IČO: 256 25 667 (dále jen „***Remedis***“) na vstup do insolvenčního řízení místo Věřitele.[3] Remedis se domáhá vstupu do řízení na základě skutečnosti, že: „*…si na původní věřiteli vymínil postoupení předmětných pohledávek za dlužníkem včetně zajištění a souvisejících práv (subrogační výhrada).*“ (srov. část A návrhu na vstup). Remedis svůj návrh opírá o § 1936 zák. č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník (dále jen „***OZ***“).

26. Usnesením ze dne 11. 3. 2021 č.j. MSPH 59 INS 24899/2020-P12-10 Insolvenční soud rozhodl tak, že návrh Remedis, aby vstoupil v rozsahu Dílčí pohledávka č. 1, Dílčí pohledávka č. 2 a Dílčí pohledávka č. 3 do řízení na místo IFIS se zamítá (dále jen „***Usnesení***“). Insolvenční soud rozhodl v této věci vyšší soudní úřednicí a proti Usnesení připustil námitky ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení.

[3] dokument P12-7 spisu sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020

27. Remedis dne 17. 3. 2021 doručil Insolvenčnímu soudu námitky proti Usnesení (dokument č.j. MSPH 59 INS 24899/2020-P12-11). Námitky byly zveřejněny ve webové aplikaci Insolvenčního rejstříku dne 19. 3. 2021 v 09:29 hod (dále jen „***Námitky***“).

28. Dne 19. 3. 2021 Věřitel doručil Insolvenčnímu soudu první vyjádření k Námitkám; podání je součástí spisu sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020 jako dokument P12-12 (dále jen „***První vyjádření***“). V Prvním vyjádření Věřitel navrhl, aby Insolvenční soud Námitky odmítl pro nedostatek aktivní legitimace Remedis k podání tohoto opravného prostředku; k tomuto petitu Věřitel uvedl podrobné odůvodnění. Alternativně Věřitel navrhl potvrzení Usnesení. Dne 25. 3. 2021 Věřitel doručil Insolvenčnímu soudu druhé vyjádření k Námitkám; podání je součástí spisu sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020 jako dokument P12-16 (dále jen „***Druhé vyjádření***“). V Druhém vyjádření Věřitel podrobně popsal důvody pro potvrzení Usnesení. Usnesením ze dne 23. 3. 2021 Insolvenční soud vyzval Věřitele, aby ve lhůtě 5 dnů doplnil svá předchozí vyjádření (dále jen „***Výzva soudu***“). Věřitel na Výzvu soudu reagoval podáním ze dne 29. 3. 2021, doručeným do datové schránky Insolvenčního soudu dne 30. 3. 2021, kde se vyjádřil ke všem požadavkům Insolvenčního soudu (dále jen „***Třetí vyjádření***“); Věřitel všechna svá tvrzení řádně doložil. Remedis dne 1. 4. 2021 doručil Insolvenčnímu soudu své podání ze dne 31. 3. 2021, kde se opakovaně vyjádřil k údajné subrogaci pohledávky Věřitele (dále jen „***Podání Remedis***“). Dne 7. 4. 2021 Věřitel doručil Insolvenčnímu soudu čtvrté vyjádření k Námitkám; podání je součástí spisu sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020 jako dokument P12-20 (dále jen „***Čtvrté vyjádření***“). Ve Čtvrtém vyjádření Věřitel zevrubně shrnul všechna předchozí vyjádření a důvody, pro které považuje postup Insolvenčního soudu ve věci údajné subrogace jeho pohledávky ze strany Remedis za správný.

29. Usnesením ze dne 8. 4. 2021 č.j. MSPH 59 INS 24899/2020-P12-21 Insolvenční soud potvrdil Usnesení (dále jen „***Potvrzující usnesení***“).

30. Z uvedeného jasně plyne, že **Věřitel je řádným účastníkem insolvenčního řízení na majetek Dlužníka a jeho postavení jako věřitele potvrdil Insolvenční soud v Potvrzujícím usnesení.**

31. Hlasovací práva lze Věřiteli přiznat i v případě, že jeho pohledávka byla při přezkumném jednání popřena insolvenčním správcem a nebyla mu přiznána schůzí věřitelů. Pro postup podle § 52 IZ byly splněny všechny zákonné podmínky, když Věřitel o jejich přiznání řádně požádal ve lhůtě dané § 52 odst. 2 IZ (srov. dokument B-88 spisu sp. zn. MSPH 24899/2020). **Pokud Insolvenční soud Vyhlášeným**

usnesením přiznal Věřiteli hlasovací práva, pak jednal a rozhodoval v mezích, které mu stanoví právní úprava, konkrétně ustanovení insolvenčního zákona.

Důkazy:
Přihláška pohledávky P12 spisu sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020 – důkaz nechť je vyžádán u Insolvenčního soudu

IVb.
K údajnému porušení § 177 IZ ze strany Věřitele
(k bodům 27. až 29. Ústavní stížnosti)

32. **Dlužník dále při SV a také v Ústavní stížnosti namítal porušení § 177 IZ ze strany Věřitele**. Přestože jde opět o skutečnost, která nemá přímou souvislost s obsahem ústavní stížnosti, **Věřitel uvádí podstatná fakta spojená s touto námitkou, která Dlužník v Ústavní stížnosti neuvádí**.

33. Zvláštním předpisem, na který se § 177 odst. 2 až 4 IZ odkazuje, je zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, v platném znění.[4]

34. Z ustanovení zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřeneckých fondů (dále jen „***ZoVR***“) vyplývají následující skutečnosti:
    a. skutečným majitelem obchodní korporace je fyzická osoba, která disponuje více jak 25 % hlasovacích práv nebo má v držení více jak 25 % základního kapitálu,
    b. povinnost doložit čestné prohlášení se týká věřitele – právnické osoby, který nabyl pohledávku 6 měsíců před zahájením insolvenčního řízení nebo později a tato pohledávka je vyšší než 10.000,00 EUR,
    c. věřitel – právnická osoba, která má skutečného majitele, nesmí do okamžiku předložení čestného prohlášení nesmí vykonávat hlasovací práva spojená se svou přihlášenou pohledávkou; výjimkou je případ, kdy údaj o skutečném majiteli věřitele – právnické osoby je zveřejněn „*v soudu a insolvenčnímu správci přístupné evidenci podle zvláštního právního předpisu*“, přičemž § 177 odst. 7 IZ na konkrétní právní předpis neodkazuje, pouze musí jít o evidenci přístupnou insolvenčnímu soudu i správci,
    d. ustanovení § 3 ZoVR vymezuje formální princip publicity zapsaných skutečností ve veřejném rejstříku ohledně všech zapsaných osob. To znamená, že stát zavádí do praxe obecný přístup všech osob k údajům zapsaným v této evidenci o

[4] Maršíková, J.: komentář k § 177 IZ, aspi.cz, Wolters Kluwer ČR

jednotlivých subjektech do něj zapisovaných bez ohledu na to, zda tyto subjekty s tím souhlasí, či nikoli. Formální princip publicity má reflexi také v povinnosti soudu provedené zápisy ve veřejném rejstříku zveřejňovat. Zveřejnění se fakticky děje v internetové databázi veřejného rejstříku. Tímto samotným faktem je zajištěn dálkový přístup.[5]

35. Při aplikaci výše uvedených závěrů na postavení Věřitele v insolvenčním řízení na majetek Dlužníka lze konstatovat, že:
    a. Věřitel má skutečného majitele ve smyslu § 4 odst. 4 zákona č. 253/2008 Sb. a tímto majitelem je Mgr. Marek Indra, nar. 1973 (dále jen „***MI***“),
    b. dne 1. 12. 2020, tj. před podáním přihlášky pohledávky ze strany IFIS, byl údaj o skutečném majiteli Věřitele zveřejněn ve Sbírce listin, která je veřejně přístupná Insolvenčnímu soudu i Insolvenčnímu správci a to bez omezení,
    c. přílohou přihlášky pohledávky Věřitel, podepsané statutárním orgánem Věřitele, byl dokument, který obsahoval údaj o skutečném majiteli Věřitele podepsaný přímo označeným skutečným majitelem,
    d. Věřitel, dříve než vykonával hlasovací práva spojená s jeho přihlášenou pohledávkou, doručil Insolvenčnímu soudu Výpis skutečného majitele (dokument B-117 spisu) a opakovaně Čestné prohlášení o skutečném majiteli podepsané statutárním orgánem Věřitele a datované 3. 5. 2021.

36. **Věřitel**, přestože nabyl pohledávku přihlášenou v insolvenčním řízení na majetek Dlužníka až po zahájení řízení a jde o pohledávku, která přesahuje hodnotou částku 10.000,00 EUR, **neměl povinnost doložit čestné prohlášení o skutečném majiteli**. **Údaj o skutečném majiteli je dostupný Insolvenčnímu soudu i Insolvenčnímu správci ve Sbírce listin**. Dalším veřejně dostupným zdrojem informace o skutečném majiteli ve smyslu § 4 odst. 4 zákona č. 253/2008 Sb. jsou webové stránky Věřitele. Údaje ve Sbírce listin i na webových stránkách Věřitele jsou obsahově shodné a není důvod pochybovat o jejich správnosti. IFIS přesto čestné prohlášení vyžadované § 177 IZ k přihlášce své pohledávky, kterou řádně podepsal statutární orgán Věřitele, připojil a opakovaně doručil do dispozice Insolvenčního soudu dne 10. 5. 2021.

37. Absence čestného prohlášení je spojena s výkonem hlasovacích práv, nikoli s jejich přiznáním rozhodnutím insolvenčního soudu. **Mezi rozhodnutí o přiznání hlasovacích práv a jejich samotný výkon nelze stavět rovnítko**. Výkonem hlasovacích práv je samotné hlasování na schůzi věřitelů. **Věřitel na SV doposud nehlasoval, tzn. hlasovací práva nevykonával**. Jinými slovy řečeno, skutečnost, že Insolvenční soud rozhodl, že Věřitel má právo hlasovat, neznamená, že Věřitel hlasovací práva na SV už vykonával.

[5] Hampel, P.: komentář k § 3 ZoVR, aspi.cz, Wolters Kluwer ČR

38. **Věřitel povinnost předložit čestné prohlášení nevznikla**, neboť jsou naplněny podmínky § 177 odst. 7 IZ, když informace o skutečném majiteli Věřitele je dostupná ve veřejné databázi dostupné Insolvenčnímu soudu i Insolvenčnímu správci. Není-li povinnost předložit čestné prohlášení, nemůže vzniknout povinnost uvést důvod, proč je čestné prohlášení předkládáno.

39. I kdyby závěr o absenci povinnosti Věřitele připojit k přihlášce pohledávky čestné prohlášení byl mylný, pak lze konstatovat, že Věřitel řádné čestné prohlášení dle § 177 IZ splnil dříve, než hlasovací práva spojená s přihláškou pohledávky vykonával.

40. **Námitka Dlužníka, že Vyhlášené usnesení je v rozporu s právní úpravou, neboť Věřitel porušil § 177 IZ, je zcela nedůvodná a nemá oporu ve skutkovém stavu ani v právní úpravě insolvenčního řízení.**

41. V rozhodnutí I. ÚS 2/93 ze dne 7. 7. 1994 se Ústavní soud ČR jasně vyjádřil ke vztahu čl. 36 a 38 Listiny základních práv a svobod a nesouhlasu stěžovatele s obsahem napadeného rozhodnutí: „*Stěžovatelky dále uvádějí, že soudy porušily i jejich právo na soudní ochranu ve smyslu čl. 38 odst. 1 Listiny. Zde dochází zjevně k záměně, neboť citované ustanovení takové právo nenormuje. Toto právo je upraveno v ust. č. 36 odst. 1 Listiny, podle něhož každý se může domáhat stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech i u jiného orgánu. Tohoto ustanovení se však stěžovatelky ani nedovolávají. Pro úplnost Ústavní soud dodává, že se stěžovatelky v tomto směru mýlí i věcně. K porušení práva na soudní ochranu by došlo jen tehdy, jestliže by byla komukoli v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny upřena možnost domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného soudu, popř. pokud by soud odmítl jednat a rozhodovat o podaném návrhu, event. pokud by zůstal v řízení bez zákonného důvodu nečinným. Něco takového však stěžovatelky ani netvrdily. Právo na soudní ochranu je v podstatě právem na proces, včetně vydání soudního rozhodnutí. K odstranění možných omylů při hodnocení skutkového stavu slouží soustava opravných prostředků podle soudních řádů a v tomto směru nemůže Ústavní soud činnost obecných soudů nahrazovat. Pokud jde o event. zjišťování skutkového stavu, ust. § 81 zák. č. 182/1993 Sb. sice stanoví, že Ústavní soud není vázán skutkovým zjištěním učiněným v předchozích řízeních; toto ustanovení však nelze vykládat tak, že Ústavní soud bude tato zjištění ignorovat a že je bude pravidelně doplňovat či měnit. Případná běžná doplňování, či změny skutkových zjištění by v principu vedly k tomu, že by Ústavní soud nechránil ústavnost, jak mu ukládá čl. 83 Ústavy, ale postupně by se stával pravidelnou třetí soudní instancí, což jeho úkolem není.*“.

42. Z odůvodnění je zřejmé, že Dlužník Ústavní stížností brojí proti některým rozhodnutím Insolvenčního soudu, počínaje účastenstvím Věřitele v insolvenčním řízení (srov. část IVa. tohoto vyjádření), přes otázku hlasovacích práv Věřitele na přerušené SV. Ústavní soud ČR však není dalším nebo zvláštním stupněm soudní

sídlo: Čechyňská 16, 602 00 Brno
www.isklegal.cz, tel.: +420 537 001 240, e-mail: sekretariat@isklegal.cz

soustavy, který by se měl v širším měřítku zabývat skutkovými otázkami a nahrazovat činnost nalézacích soudů.

43. Jinými slovy řečeno, **Dlužník se snaží cestou ústavní stížnosti (prostřednictvím Ústavního soudu ČR) dosáhnout přezkumu rozhodnutí Insolvenčního soudu, která nemůže napadnout řádným opravným prostředkem. Ústavní stížnost Dlužníka je pouze z tohoto důvodu nepřípustná.**

IVc.
K odůvodnění Vyhlášeného usnesení
(k bodům 30. a 31. Ústavní stížnosti)

44. V souvislosti s odůvodněním Vyhlášeného rozhodnutí je třeba upozornit na okolnosti, za kterých soud při soudním roku (SV) rozhodoval. **Pro posouzení situace, za které Insolvenční soud rozhodoval Vyhlášeným usnesením, je podstatný zejména zvukový záznam ze SV**.

45. Schůze věřitelů je zvláštním druhem soudního jednání.[6] Průběh soudního jednání je upraven v ustanoveních zák. č. 99/1963 Sb., pravidla chování účastníků řízení ve vyhlášce č. 37/1992 Sb., jednací řád pro okresní a krajské soudy (dále jen „***JŘ***"). V § 13 odst. 4 a 6 JŘ je uloženo *(4) klást otázky a vyjadřovat se lze jen se souhlasem nebo na pokyn předsedy senátu (samosoudce) a (6) osobám přítomným v jednací síni zdržet se všeho, co by mohlo narušit průběh či důstojnost soudního jednání, včetně projevování souhlasu nebo nesouhlasu s průběhem jednání, výpovědí osob, s vyhlášenými rozhodnutími aj.*

46. Právní zástupce stěžovatele v průběhu SV opakovaně narušoval důstojný průběh soudního jednání tím, že vstupoval do proslovů soudce. V čase cca 2:10:00 hod (dle zvukového záznamu ze SV) došlo k Vyhlášení usnesení. Od tohoto okamžiku právní zástupce Dlužníka (stěžovatele) výrazně zvýšil svou verbální agresivitu vůči soudkyni, bez výzvy se uváděl svá stanoviska a vnucoval soudu protokolaci svých vyjádření. V tomto směru mu sekundoval právní zástupce Insolvenčního správce. Tento trend je zřejmý zejména v čase 2:14:00 až 2:20:00 zvukového záznamu ze SV, kdy právní zástupce Dlužníka kladl do pléna věřitelů kapciózní řečnické otázky a tímto způsobem se snažil vytvořit nepřijatelný tlak na soud a přítomné účastníky soudního roku.

47. Právní zástupce stěžovatele jednal v příkrém rozporu s JŘ, tj. jednal v rozporu s právním řádem. Je zcela pochopitelné, že soudkyně, po více jak 2 hodinách soudního roku za účastni cca 30 účastníků musela být vyčerpaná, čehož právní

[6] srov. 29 NSCR 63/2011 ze dne 28. 11. 2013

zástupce Dlužníka zjevně využíval. Na tomto závěru nic nemění ani fakt, že soud, jako „vládce procesu", měl možnost vytvořit podmínky pro klidnější průběh řízení, příp. měl možnost právního zástupce Dlužníka usměrnit. Protiprávní jednání zůstává protiprávním jednáním i za situace, že na ně není ze strany soudu reagováno. **Právní zástupce Dlužníka svým opakovaným protiprávním jednáním docílil stavu, kdy soud nereagoval adekvátně na dotazy a výzvy k odůvodnění Vyhlášeného rozhodnutí**.

48. Přes uvedené protiprávní jednání soud přesto stručně důvody pro své rozhodnutí shrnul.

49. Je zcela pochopitelné, že soudce nemůže být zcela připraven na všechny procesní situace, které mohou v průběhu schůze věřitelů s tak velkým počtem věřitelů nastat. Schůze věřitelů zahrnuje velkou řadu otázek, které mají být řešeny a každá z těchto otázek, bodů programu, dává nabízí velké množství řešení. Při rozhodování o hlasovacích právech je zde vždy několik variant, které mají původ ve stanovisku insolvenčního správce k přihlášeným pohledávkám; přezkumné jednání přitom probíhalo přímo před SV. **Připočteme-li k tomu nevhodné a nepřijatelné chování právního zástupce Dlužníka, kterým narušoval průběh SV a vyvíjel na soud nepřijatelný nátlak, pak požadavek právního zástupce Dlužníka na podrobné odůvodnění Vyhlášeného rozhodnutí nebyl adekvátní.**

Důkaz:
zvukový záznam schůze věřitelů konané dne 10. 5. 2021 ve věci sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020 – důkaz předložil Dlužník

IVd.
K otázce zákonného soudce
(k bodům 32. až 37. ústavní stížnosti)

50. Dlužník v těchto bodech Ústavní stížnosti sice správně popsal skutkový stav, ovšem vyvozuje z něj nepřijatelné závěry.

51. Otázka zákonného soudce byla ve věci insolvenčního řízení na majetek Dlužníka, řešena na podnět soudkyně soudního oddělení 59 ze strany správy Insolvenčního soudu opakovaně. Vždy se závěrem, že věc má být projednána a rozhodována v senátu 59.

52. Institut práva na zákonného soudce má poměrně dlouhou historii a zejména hlubokou logiku a opodstatnění. Jeho podstata totiž nespočívá pouze v tom, co říká Listina základních práv a svobod (zákon č. 2/1993 Sb.) v čl. 38, tedy že nikdo nesmí

být odňat svému zákonnému soudci, nýbrž v pojistce proti jakýmkoliv zásahům do příslušnosti soudu a také do práva a současně povinnosti soudce projednávat a rozhodovat konkrétní věc. Je totiž nutno vycházet z toho, že hlavním úkolem soudů je podle čl. 4 Ústavy ochrana základních práv a svobod.[7] Doc. JUDr. Vojtěch Šimíček, Ph.D. v již citovaném článku zdůraznil, že: „*že funkci práva na zákonného soudce můžeme dělit z časového hlediska, neboť jeho obsahem jsou jak záruky před přidělením konkrétní věci zákonnému soudci, tak také záruky zabraňující svévolnému odnětí této věci poté, co tato věc již byla přidělena.*“.[8]

53. **Z průběhu insolvenčního řízení vyplývá, že otázka zákonnosti soudce byla ze strany správy Insolvenčního soudu řešena opakovaně a vždy ve prospěch přidělení věci k senátu 59. Otázka zákonného soudce stojí na objektivních základech tvořených právním řádem, zejména Listinou základních práv a svobod, zákonem č. 6/20202 Sb. a rozvrhem práce soudu, který určuje soudce pro jednotlivé senáty. Subjektivní pocit soudce na uvedených závěrech nemůže ničeho změnit.**

54. Věřitel vyjádření k Ústavní stížnosti zaslal také Insolvenčnímu soudu ke sp. zn. MSPH 59 INS 24899/2020.

V.
Petit Věřitele

55. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti a závěry Věřitel navrhuje, aby Ústavní soud ČR rozhodl tak, že **Ústavní stížnost se odmítá**.

56. **Nebo**, pokud by Ústavní soud ČR dospěl k závěru o přípustnosti Ústavní stížnosti, pak Věřitel navrhuje, aby Ústavní soud rozhodl tak, že **Ústavní stížnost se zamítá**.

Marek Indra
advokát v plné moci

[7] https://www.pravniprostor.cz/clanky/procesni-pravo/pravo-na-zakonneho-soudce-v-ceske-republice
[8] https://www.pravniprostor.cz/clanky/procesni-pravo/pravo-na-zakonneho-soudce-v-ceske-republice